

Čís. 605.

**Zákon o ochraně nájemců ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n.
V řízení o soudní svolení k výpovědi jest dovolací rekurs vyloučen.**

(Rozh. ze dne 20. července 1920, R I 497/20.)

V řízení o soudní svolení k výpovědi odmítl Nejvyšší soud dovolací rekurs do změňujícího usnesení soudu rekursního.

Důvody:

Podle § 4 odstavec šestý zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n., lze do usnesení okresního soudu podati stížnost do osmi dnů od jeho doručení ke sborovému soudu první stolice; jiný opravný prostředek jest vyloučen. Nedopouští se tedy zejména též rekurs dovolací, ať již soud rekursní potvrdil nebo změnil usnesení okresního soudu. Že tomu tak jest, plyne ze srovnání dotčeného ustanovení zákona s §em 3, odstavec druhý nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n. plativším do vydání zákona ze dne 8. dubna 1920, kdež jasněji ovšem bylo stanoveno, že další opravný prostředek jest vyloučen. Vyloučení dovolacího rekursu lze vysvětliti jednak snahou, urychlití řízení výpovědní, jednak úvahou, že jde z pravidla jen o otázky skutkové, ne však o otázky právní, a že konečně řešení oněch lze ponechatí sborovým soudům prvé stolice skutkových a místních poměrů znalým.

Čís. 606.

**Ujednáno-li smírem při rozvodu manželství od stolu a lože, že vymí-
něné manželčino výživné má stoupati se zvýšením manželova služného,
s nímž pro stoupající drahotu strany počítaly, nemůže manželka za ne-
změněného manželova služného domáhati se zvýšeného výživného pro
stoupající drahotu.**

(Rozh. ze dne 20. července 1920, Rv I 345/20.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalující strany do rozsudku odvolacího soudu, jímž zamítnuta žaloba na dobrovolně rozvedeného manžela o zvýšení výživného.

Důvody:

Nárok manželčin proti muži na výživné jest nárokem soukromoprávním, který souvisí s žitím obou manželů ve společné domácnosti. Vzhledem na předpisy obč. zák., jež odkazují manželku při dobrovolném rozvodu od stolu a lože co do soukromoprávních nároků jejích proti muži na smír, jakož i vzhledem na zákonné předpisy o smíru a jeho právních účincích sluší míti za to, že pouze obsah smíru, mezi manžely při rozvodu uzavřeného, jest rozhodný pro příští nároky manželčiny proti manželu v příčině výživného. Výše nutného, pokud se týče slušného výživného

ovšem nezůstává stále táž, nýbrž mění se podle času a poměrů; právě tak proměnliva jest způsobilost osoby povinné k poskytování výživného, poskytovatí je. Z toho nutně vyplývá, že při výkladu smíru manželův o výživném sluší uvážiti, zdali dle projevené vůle stran ustanovení smíru o výživném mají platiti co do výše za nezměnitelná pro celou budoucnost za všech okolností, či zda projevená vůle stran směřovala k tomu, aby výživné co do výše bylo určeno pouze vzhledem na majetkové a výdělečné poměry manželův a na všeobecné životní poměry za doby oné, kdy smír byl uzavřen. V tomto druhém případě oprávněna jest ta neb ona strana, žádati zvýšení nebo snížení výživného, smírem umluveného, jest-liže okolnosti, pro jeho výši rozhodné, podstatně se změnily.

Žalobkyně domáhá se žalobou zvýšení výživného, jež jí přísluší proti žalovanému podle smíru ze dne 25. června 1917. Soud odvolací zamítl její žádost žalobní, projeviv mínění, že zvýšení výživného, umluveného mezi spornými stranami soudním smírem tímto, jest nepřípustno, poněvadž strany, uzavírajíce tento smír měly na mysli možnost dalšího stoupaní cen, jakož i okolnost, že žalovaný měl mimo pravidelné příjmy také drahotní přídatky a mimořádné příplatky, zavedené teprve za války, a možnost budoucího zvýšení jejich. Žalobkyně uplatňuje dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., prohlašujíc toto mínění soudu odvolacího nesprávným a tvrdíc, že ceny životních potřeb nepoměrně stouply od doby uzavření smíru a že tedy nutno jest, zvýšiti výživné, smírem určené. Než mínění soudu odvolacího sluší přisvědčiti vzhledem na obsah smíru ze dne 25. června 1917, na dobu, kdy byl uzavřen, a na tehdejší poměry. Žalobkyně sama uvedla v prvé stolice, že žalovaný už v době uzavření smíru měl mimo pravidelné služné také drahotní přídatek, a sama poukázovala na drahotní poměry tehdejší; soudním smírem bylo umluveno, že žalovaný mimo základní výživné měsíčních 50 K bude platiti ještě dalších 10 proc. z každého zlepšení služného bez rozdílu; toto zlepšení bylo stanoveno desíti procenty zlepšeného služného a nikoli 10 procenty základního výživného, takže stoupá poměrně se stoupaním zlepšeného služného, o kterém strany, uzavírajíce smír důvodně mohly předpokládati, že bude také stoupati se stoupající drahotou. Z toho plyne, že strany, uzavírajíce smír měly na mysli možnost změny drahotních poměrů v budoucnosti, právě tak, jako možnost zvýšení příjmů žalovaného, a proto umluvily mimo základní výživné také ještě příspěvek další v poměru ke zlepšení služného manželova bez ohledu na druh zlepšení toho, tudíž i v poměru k budoucím drahotním přídávám. Dle vůle stran bylo tedy smírem ze dne 25. června 1917 právoplatně a nezměnitelně umluveno výživné i pro případy, že by v budoucnosti nastala změna poměrů drahotních stoupaním cen životních potřeb. Žalobkyně spokojila se ve smíru s 10 proc. přídávkem ze zlepšeného služného a nedomáhala se přídatku vyššího, pročez nemá nároku na další zvýšení výživného.

Čís. 607.

Ten, komu placeno bankovkou opatřenou padělaným kolkem, může žádati opětné zaplacení jen proti tomu, že přijatou bankovku vrátí.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, Rv I 357/20.)